

ROWEROWA POLSKA

Projekt programu rozwoju transportu rowerowego (polityki rowerowej) w Polsce

Pracownia Edukacji Marcin Hyla dla Ministerstwa Transportu i Budownictwa, grudzień 2005

Autorzy: Marcin Hyla, dr inż. Tadeusz Kopta

STRESZCZENIE

Dokument definiuje problemy i bariery rozwoju ruchu rowerowego oraz określa cele długo- i krótkoterminowe polityki rozwoju transportu rowerowego w Polsce w latach 2007-2013. Proponuje też działania niezbędne dla osiągnięcia tych celów, ramy finansowe i organizacyjne takich działań oraz wnioskuje o zmiany konkretnych przepisów.

Podstawowe problemy to:

- ogromna nadreprezentacja rowerzystów wśród ofiar wypadków (ok. 13 procent ofiar śmiertelnych wypadków drogowych),
- brak racjonalnych, zorganizowanych i skutecznych działań przeciwdziałających tym wypadkom (brakuje nawet szczegółowych danych analitycznych o tych wypadkach)
- niska jakość a często wręcz kontrproduktywność wdrażanych rozwiązań, w założeniu służących poprawie warunków poruszania się na rowerze
- ograniczenia formalnoprawne dla wdrażania rozwiązań znanych jako Dobra Praktyka

Proponowane cele podstawowe na lata 2007-2013 to:

- ograniczenie liczby wypadków drogowych z udziałem rowerzystów o 50 procent.
- wzrost ruchu rowerowego w miastach (tylko cele lokalne)
- rozwój turystyki rowerowej (wdrożenia pilotażowe, usunięcie "wąskich gardeł")

Do najważniejszych działań należy:

- Stworzenie centrum koordynującego politykę rowerową na szczeblu państwa (roboczo nazywane Sekretariatem Krajowej Polityki Rowerowej, bez określenia formy)
- Prowadzenie szczegółowych analiz wypadków z udziałem rowerzystów i innych danych dotyczących ruchu rowerowego w skali kraju
- Zmiany uwarunkowań prawnych (zmiany ustaw i rozporządzeń)
- Formalne zobowiązanie do realizacji Krajowej Polityki Rowerowej podmiotów publicznych zidentyfikowanych jako kluczowe, w tym samorządów wojewódzkich oraz Dyrekcji i Zarządów dróg publicznych na wszystkich szczeblach.

Proponowane zasady działania to przede wszystkim wykorzystanie stworzonych w Polsce w ostatnich latach przykładów Dobrej Praktyki, znaczące uspołecznienie polityki (transparentność, dostęp do informacji, udział społeczny przez regularne, sformalizowane konsultacje z reprezentacją użytkowników) i stały monitoring uzyskiwanych rezultatów, prowadzący do cyklicznego redefiniowania celów i założeń niniejszego dokumentu.